

ΤΟ ΣΠΗΛΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

Μετάφρασις ἐλευθέρα
(ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

(Ἰδὲ προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Ὁ Ἑρρίκος ἴστατο ἤδη ἑτοιμος παρὰ τὸ χεῖλος τῆς τάφρου κυττάζων κάτω εἰς τὸ σκότος. Καὶ τὸ μὲν μέγεθος τῆς τολμηρᾶς ἐπιχειρήσεως δὲν τὸν ἐτρόμάζε, διότι συχνάκις εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ ἐκτεθῇ εἰς μεγαλύτερους τούτου κινδύνους, ἀλλ' ἀνετριχιάζεν ἐνθυμούμενος τοὺς φοβερισμοὺς τοῦ Μαυροθοδωρῆ, καὶ συνησθάνετο ἑαυτὸν ἐντελῶς ὑποχέριον αὐτοῦ, ὥστε δὲν τοῦ ἀπέρασεν ἡ ἰδέα, ὅτι ἀπαξ φθάσας εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς τάφρου, εὐκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ δραπέτευσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἀθιγγάνων, διότι θὰ ἦτο ἀδύνατον εἰς αὐτοὺς νὰ τὸν καταδιώκωσιν, ἐὰν δὲν ἐτοποθέτει τὴν σχοινίην κλίμακα δι' αὐτούς. Ἡδύνατο δὲ φωνάζων νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς κατοίκους τοῦ πύργου καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν των· ἀλλ' ὅλον τοῦτο ποτὲ δὲν ἐφαντάσθη· τόσον πολλὴν ἦτο συνεισισμένος νὰ ὑπακούῃ τυφλῶς τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ληστρικῆς ἐκείνης συμμορίας!

«Λοιπὸν, εἴσαι ἑτοιμος;» ἐφώναξεν ὁ Μαυροθοδωρῆς. «Μὴ φοβεῖσαι· τὸ σχοινίον εἶναι δυνατόν· τὸ ἐδοκίμασα ἐγὼ αὐτὸς χθὲς, καὶ δὲν κόπτεται, καὶ ἂν κρεμασθοῦν ἀπ' αὐτὸ δέκα ἀκόμη παιδιὰ καθὼς σύ.»

Ὁ Ἑρρίκος ἐγονυπέτησε παρὰ τὸ χεῖλος τῆς τάφρου, καὶ λυθὼν ἰσχυρῶς διὰ τῶν δύο χειρῶν του τὸ σχοινίον, τὸ ὅποιον ὁ Μαυροθοδωρῆς εἶχε περιδέσει περὶ τὸ σῶμά του, εἶπεν εἰς αὐτὸν νὰ τὸν καταδιώσῃ.

«Αἶ, ἐὰν τὸ σχοινίον κοπῇ!» ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν τὸ παιδίον, ἐνῷ κατήρχετο κρεμάμενον μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ· «βεβαίως θὰ γείνω χίλια κομμάτια· ἀλλ' ὅμως κάλλιον νὰ φονευθῶ οὕτω πως καὶ νὰ τελειώσουν τὰ δεινά μου, παρὰ νὰ ριφθῶ εἰς ἐκείνην τὴν σκοτεινὴν τρύπαν καὶ ἐκεῖ νὰ ἐγκαταλειφθῶ εἰς τὴν τύχην μου.»

Τὸ σχοινίον ὅμως ἀπεδείχθη δυνατόν, καθὼς εἶχεν εἰπεῖ ὁ Μαυροθοδωρῆς, καὶ ὁ Ἑρρίκος μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ἀσφαλῶς εἰς τὸν πυθμένα τῆς τάφρου. Οὐδεις ἄλλος ἤχος διέκοψε τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτὸς, εἰμὴ ὁ προξενηθεὶς ἐκ τῆς πτώσεως χαλικίων τινῶν κατὰ τὴν κατάβασιν τοῦ Ἑρρίκου, ἀλλὰ καὶ οὗτος ἦτο πολὺ μικρὸς καὶ ταχέως παρήλθε, καὶ ὅμως ὁ Μαυροθοδωρῆς ἐβλασφήμει τὸ παιδίον διὰ τὴν ἀπροσεξίαν του.

Τελευταῖον βεβαιωθεὶς, ὅτι τὸ παιδίον εἶχε φθάσει εἰς τὸν πυθμένα τῆς τάφρου, ὁ Μαυροθοδωρῆς ἐψιθύρῃσεν, «Εἴσαι ἑτοιμος;»

«Μάλιστα,» ἀπεκρίθη, ὁ Ἑρρίκος· «ρίψε με τώρα

τὴν κλίμακα.» Λαθὼν δ' αὐτὴν διήλθε προσεκτικῶς εἰς τὸ ἄλλο μέρος· ἐκεῖ δ' εὗρε τὸν στόλον, τὸν ὅποιον ὁ Μαυροθοδωρῆς εἶχε βάλει ἐκεῖ τὴν προτεραίαν, καὶ στήσας αὐτὸν ἤρχισε ν' ἀναβαίνειν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἴστατο ἡ κρεμαστὴ γέφυρα, καὶ μετ' οὐ πολὺ διὰ τῆς ἐλαφρότητος καὶ ἐπιδεξιότητος του ἔφθασεν αὐτὴν καὶ ἔδεσε τὴν ὁποίαν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ σχοινίην κλίμακα εἰς ἓνα τῶν στόλων αὐτῆς· τούτου γενομένου, κατέβη διὰ τῆς κλίμακος ταύτης καὶ εἰδοποίησε τὸν ἀνυπομόνως ἀναμένοντα αὐτὸν Μαυροθοδωρῆν, ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα, κατὰ τὴν παραγγελίαν του.

Οἱ λησταὶ τότε ἡσύχως καὶ μετὰ προσοχῆς κατέβησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον εἰς τὴν τάφρον καὶ διὰ τῆς βοηθείας τῆς σχοινίης κλίμακος ἤρχισαν ν' ἀναβαίνουν πρὸς τὴν κρεμαστὴν γέφυραν, ἥτις ἔφερε πρὸς μικράν τινα θύραν, χωρίζουσαν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ φρουρίου, ὅπου ἦσαν οἱ θησαυροὶ τοῦ Κόμητος. Ἡ θύρα αὕτη εὐκόλως παρεδιάσθη ἄνευ κρότους ἱκανοῦ νὰ ἐξυπνίσῃ τοὺς ἐν τῷ φρουρίῳ, διότι ὁ κύων, ὅστις ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ καὶ τοὺς ἐμποδίσῃ, ἔκειτο νεκρὸς ἐντὸς τῆς αὐλῆς, δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τῶν προσκόπων, τοὺς ὁποίους εἶχε στείλει ὁ Μαυροθοδωρῆς, διὰ νὰ κατασκοπεύσωσι τὸ φρούριον, καὶ οὕτως οἱ λησταὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ φρούριον· ἐκβαλόντες δὲ τὰ σανδάλια των καὶ ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Μαυροθοδωρῆ, ὅστις ἐγνώριζεν ἀκριβῶς διὰ τὰ κατατόπια τοῦ φρουρίου, διευσθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐφυλάττοντο οἱ θησαυροὶ.

Ὁ κόμης καὶ οἱ περὶ αὐτὸν εἶχον τὴν ἰδέαν, ὅτι τὸ φρούριόν των ἦτο ἀσφαλέςτατον ἕνεκα τῶν ὑψηλῶν καὶ παχέων τειχῶν του καὶ τῆς περὶ αὐτὸ βαθείας τάφρου, διὰ τοῦτο δὲν ἐφρόντιζον νὰ θέτωσι σκοπὸν πρὸς φύλαξιν, ἀλλ' ἐπέδιδοντο ἀμέριμνοι εἰς τὸν ὕπνον.

«Τώρα, — ἐψιθύρῃσεν ὁ Μαυροθοδωρῆς, — ἐμπρός· ἐστὲ δὲ γενναῖοι, ἀλλὰ προσεκτικοὶ, καὶ οἱ θησαυροὶ θὰ ἦναι ἰδιοὶ μας.» Ἄλλ' ἐνῷ αὐτὸς ὠμίλει, ἰσχυρὸς τις κρότος ἀντήχησεν ὅπισθεν αὐτῶν καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ σταματήσουν. Ὁ Μαυροθοδωρῆς ὅμως ἀναλαθὼν τὴν ἀταραξίαν του, προσέθηκεν, «ἀληθῶς εἴμεθα μωροὶ ἀφῆσαντες ἀνοικτὴν τὴν θύραν, κατὰ τὴν ἀνεμώδη ταύτην νύκτα — φοβοῦμαι δὲ, ὅτι ὁ κρότος τῆς ἐξυπνίσεν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ φρουρίου, καὶ θὰ πιασθῶμεν εἰς τὴν παγίδα ὡς ποντικοί!»

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ Μαυροθοδωρῆ οἱ λησταὶ ἤρχισαν νὰ δειλοῦν καὶ θὰ ἐπανήρχοντο ὀπίσω εὐχαρίστως εἰς τὴν τάφρον καὶ τὸ σπηλαίον των, ἂν ὁ Μαυροθοδωρῆς δὲν τοὺς ἐβίαζε νὰ σπεύσουν νὰ ἐκασφαλίσουν τὴν λείαν των, ἐν ὅσῳ ἦτο καιρὸς· τεθεὶς δὲ ἐπὶ κεφαλῇ αὐτῶν διευσθύνθη πρὸς τὸ θησαυροφυλάκιον· μόλις ὅμως ἔφθασαν ἐκεῖ, καὶ ἤκουσαν τὸν

κώδωνα τοῦ συνθήματος νὰ κτυπᾷ, ἤχηράν δέ τινα φωνήν καλοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ φρουρίου εἰς τὰ ὄπλα, διότι ἦσαν ληστὰι ἐντὸς αὐτοῦ.

Μετὰ τινας στιγμὰς τὸ πᾶν ἦτο ταραχὴ καὶ σύγχυσις· οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κόμητος ἔτρεχον ἀπὸ τοὺς κοιτῶνας τῶν ἡμίγυμνοι, ἀλλ' ἔτοιμοι καὶ ὠπλισμένοι πρὸς μάχην. Ματαίως ὁ Μαυροθοδωρῆς προσεπάθει νὰ ἐγκαρδιώσῃ τοὺς συντρόφους τῶν, λέγων εἰς αὐτοὺς, ὅτι οἱ θησαυροὶ ἦσαν ἰδιοὶ τῶν, καὶ παρακινῶν αὐτοὺς νὰ προσβάλωσι θαρβύλας τὸν Κόμητα καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν, οἱ ὅποιοι ἴσταντο εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς κλίμακος, ἀναμένοντες τὴν προσβολήν, ἀλλ' οἱ ληστὰι ἐδίσταζον. Τέλος αὐτοὶ ὁ Κόμης ἐβρίβη κατ' αὐτῶν μὲς τοὺς ἰδικούς του καὶ τότε ἡ πᾶλη κατέστη τρομερά. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ νίκη ἔκλινε πρὸς τοὺς ἀγρίους ληστὰς, ἀλλ' ἡ ἔλευσις ἄλλων ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Κόμητος μετὰ φανῶν καὶ ὀπλων καὶ φωνῶν, ἠνάγκασεν ἐπὶ τέλους τοὺς ληστὰς νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν πρὸς τὴν θύραν, διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθον!

Ὁ Μαυροθοδωρῆς μόνος ἀντέστη πρὸς καιρὸν κατὰ τῶν προσβολῶν πάντων, ἀλλ' ἰδὼν, ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἐπιτυχίας ἐχάθη, ἐτραπή καὶ αὐτὸς εἰς φυγὴν· φθιάσαντες δὲ ὅλοι ἐκεῖ, ἤνοιξαν αὐτὴν καὶ διῆλθον, φροντίσαντες νὰ ἐμποδίσωσι τὴν διάβασιν τῶν δικωτῶν τῶν, θέσαντες ὅπισθεν αὐτῆς μεγάλη ξύλα, τὰ ὅποια εὐρέθησαν ἐκεῖ κατὰ συγκυρίαν. Πρὶν δὲ ὁ Κόμης καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ δυνηθοῦν νὰ παραμερίσωσι αὐτὰ καὶ νὰ ἐξέλθουν, οἱ ληστὰι εἶχον διαβῆ διὰ τῆς τάφρου εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος καὶ κρυφθῇ εἰς τὸ πλῆσιον δάσος.

(Ἀκόλουθεϊ.)

Αἱ τέσσαρες κλήσεις τοῦ Πνεύματος.

Εἰς νηπιακὴν καρδίαν ἐκρουσέ ποτε τὸ Πνεῦμα καὶ ἰκέτευεν εὐσπλαγχνῶς «ἀνοίξέ μοι νὰ εἰσέλθω.»
 Ἄλλὰ φεῦ! ἡ θύρα ἦτο κεκλεισμένη καὶ φραγμένη ἐκ νηπιακῶν σφαλμάτων, τὸ δὲ βρέφος ἀπεκρίθη,
 «Ἐγὼ εἶμαι μικρὸν πλάσμα, ἔχομεν καιρὸν ἀκόμη. Σήμερον δὲν σοῦ ἀνοίγω· πέρασ' ἄλλοτε καὶ βλέπω...»
 καὶ τὸ Πνεῦμα ἀνεχώρει
 καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐθεώρει.

Πάλιν ἦλθε καὶ ἐζήτηε εἰσδοῦν εἰς τὴν καρδίαν νεανίου ἐντροφῶντος εἰς λαμπράν εὐτυχὴ ὥραν· τὸν ἐκάλει νὰ ἀνοίξῃ, ἀλλ' ἀπόκρισις δὲν ἦλθεν.
 Ἡ νεότης δεσμευμένη εἰς τοὺς κόλπους τῆς κακίας ἐκεῖτο ἀργὴ καὶ χαλνὴ δόξα δνευροπολοῦσα,
 Κ' ἔκραζε, «Σήμερον ὄχι, ἔχω κατὰ ν' ἀπολαύσω.»
 καὶ τὸ Πνεῦμα λυπημένον
 ἄφησε τὸν δεσμευμένον.

Πάλιν ἦλθε μ' εὐσπλαγχνίαν εἰς τὴν ἀνδρικὴν καρδίαν, ὅπου ἡ ἀκμὴ καὶ ῥώμη ἔδιδον πολλὰς ἐλπίδας,

καὶ ἐζήτηε νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' ὑποδοχὴν δὲν εὔρεν.
 «Ἀσχολοῖαι μὲ σκοτίζουσιν, εἰπ' ὁ ἐμπορος μὲ λύπην, ἔδεν ἔχω καιρὸν διόλου διὰ προσευχῆν, λατρείαν, ἢ μετάνοιαν, ἢ λύπην, ἢ διὰ δοξολογίαν.»
 καὶ στὴν ἀνδρικὴν καρδίαν
 δὲν εἶχ' εἰσδοῦν καμμίαν.

Κροῦεῖ ἔτι μίαν θύραν, μίαν γέροντος καρδίαν.
 Ἦτο ἀσθενὴς ὁ τάλας καὶ ἐπλησίαζε στὸν τάφον.
 Ἡ φωνὴ του μόλις ἦτο ἀκουστὴ εἰς τὸν καλοῦντα, ἀλλὰ ἀπεσκληρυμένη καὶ κακὴν εἶχε καρδίαν.
 «Πήγαινε,—φεῖ ἀπεκρίθη,—σὲ φωνάζω ὅταν θέλω.»
 καὶ τὴν κεφαλὴν του κλίνας στὸ προσκέφαλον ὁ γέρων.
 Ἐτελειώσε τὸν βίον
 τὴν καρδίαν πάντα κλειών.

Ὅθεν ἡ νεότης πρέπει νὰ ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν, ὅταν ὁ Θεὸς τὴν κράξῃ πρὸς ὑπακοὴν καὶ πίστιν·
 γιὰ τοιοῦτο μικρομάθη
 πλέον δὲν γερονταφρίνει.

Λ.

ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.

Ε'. ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ.

Μέγας τις βασιλεὺς ἐκοιμᾶτο ποτε. Περὶ τὴν μαλακὴν καὶ πολυτελεῖ κλίνην του ἐκρέμαντο αὐλαῖαι μεταξωταὶ χρυσοῦφαντοι, ἡ κεφαλὴ του ἐστηρίζετο ἐπὶ προσκεφαλαίων ἐκ πτερῶν μαλακῶν, ῥωμαλαῖοι δὲ ἄνδρες ἑνοπλοὶ ἴσταντο πέριξ αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα φρουροῦντες, ὥστε ἡ προσέγγις καθίστατο ἀδύνατος.

Ὅτως ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ἐκοιμᾶτο ἀσφαλῆς καὶ ὕγιης, ἀπρόσιτος κατὰ τὸ φαινόμενον εἰς πάντας· ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τὸν βασιλέα τῶν βασιλέων. Ἐνφ' δ' εὐρίσκειτο εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην, ἐνυπνιάσθη ἐνὸ πνιον λίαν παράξενον. Τῷ ἐφάνη, ὅτι ἴστατο παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ Νείλου, ὅστις, ὥς γνωστὸν, εἶναι εἰς τῶν διασήμεων ποταμῶν τοῦ κόσμου· ἐνφ' δὲ ἐθεώρει τὸ ρεῦμα, εἶδεν ἐξερχομένας ἐξ αὐτοῦ ἐπτά δαμάλεις παχείας καὶ ὠραίας, αἱ ὅποια, ἀφοῦ ἐφθασαν εἰς τὴν ξηρὰν, ἤρχισαν νὰ βόσκουν. Μετ' ὀλίγον εἶδεν ἐκ νέου ἐπτά ἄλλας δαμάλεις—ἀλλ' ὅποια δαμάλεις! πτωχαὶ, ἰσχναὶ καὶ ἀσχημοί—εὐφραίνοντο δὲ, ὅτι μόλις εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὴν ὄχθην, διὰ νὰ ἀποτινάξωσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὸ ὕδωρ.

Ἄλλ' ἡ πεῖνα ἔκαμε τὰς ἰσχνὰς καὶ ἀδυνάτους ταύτας θηριώδεις ὡς λεαῖνας· διότι εὐθὺς ἀφοῦ εἶδον τὰς ἄλλας τὰς παχείας βοσκούσας, ἐβρίβησαν κατ' αὐτῶν, τὰς κατέσχισαν, καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὰς κατεβρόχθισαν. Καὶ ὁμοῦ, ἀφοῦ τὰς κατέφαγον, εὐφραίνοντο ὡς νὰ μὴ ἐφαγὼν τίποτε!

Τὸ θέαμα ἐξέπληξε τόσον τὸν Φαραῶ, ὥστε ἐξῆπνισε θαυμάζων καθ' ἑαυτὸν διὰ τὸ γενόμενον. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη ἐκ νέου, καὶ πάλιν εἶδεν ἄλλο